

dr hab. Maria Ryś, prof. UKSW
Kierownik Podyplomowego Studium Relacji Interpersonalnych
i Profilaktyki Uzależnień Wydziału Filozofii Chrześcijańskiej UKSW
oraz Katedry Psychologii Rodziny Instytutu Psychologii
Uniwersytet Kardynała Stefana Wyszyńskiego
W Warszawie

Ocena dorobku naukowego i rozprawy habilitacyjnej
doktora Krzysztofa Andrzeja Wojcieszka
pt. *Optymalizacja profilaktyki problemów alkoholowych.*
Pedagogiczne implikacje grupowych interwencji krótkoterminowych,
Kraków 2013: Wydawnictwo Rubikon, ss. 409

I. Biografia naukowa

Dr Krzysztof Andrzej Wojcieszek w 1982 uzyskał tytuł zawodowy magistra biologii ze specjalnością biologia molekularna na Wydziale Biologii i Nauk o Ziemi Uniwersytetu Łódzkiego. Otrzymał dyplom z wyróżnieniem oraz „Medal za chlubne studia” od Senatu UŁ.

Jest także magistrem filozofii - specjalność etyka Wydziału Filozoficzno-Historycznego Uniwersytetu Łódzkiego (1987) oraz doktorem nauk humanistycznych w zakresie filozofii (1996), Wydziału Filozofii Chrześcijańskiej Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie (obecnie UKSW).

Pracował jako asystent w Zakładzie Amin Biogenych Polskiej Akademii Nauk, asystent w Zakładzie Enzymologii Instytutu Cytologii i Fizjologii Roślin Uniwersytetu Łódzkiego, prowadził wykłady z zakresu filozofii na studiach niestacjonarnych i podyplomowych Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego z antropologii filozoficznej, teorii poznania, metodyki nauczania filozofii oraz z filozofii, etyki, antropologii i wybranych problemów społecznych w Szkole Wyższej im. Bogdana Jańskiego w Warszawie (kiedyś: Wyższa Szkoła Zarządzania i Przedsiębiorczości im. B. Jańskiego w Warszawie), gdzie pełnił także funkcję pełnomocnika rektora ds. metodyki nauczania, prodziekana ds. studenckich i adiunkta, a także przez jakiś czas p.o. rektora tej szkoły. Prowadził także wykłady i ćwiczenia z zakresu profilaktyki w Szkole Wyższej Psychologii Społecznej w Warszawie.

Był dyrektorem Centrum Metodycznego Pomocy Psychologiczno-Pedagogicznej przy MEN, pełnił funkcję Pełnomocnika Wojewody Łódzkiego ds. Profilaktyki i Rozwiązywania Problemów Alkoholowych, głównego specjalisty i kierownika działu profilaktyki w Państwowej Agencji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych, redaktora naczelnego miesięcznika „Świat Problemów”, był koordynatorem merytorycznym Profesjonalnej Szkoły Profilaktyki Szkolnej i Rodzinnej przy Fundacji Etoh.

Aktualnie, od 8-lat, jest nauczycielem akademickim na stanowisku adiunkta w Pedagogium Wyższej Szkole Nauk Społecznych w Warszawie (kiedyś: Wyższa Szkoła Pedagogiki Resocjalizacyjnej Pedagogium) prowadząc wykłady i ćwiczenia z zakresu metodyki profilaktyki i resocjalizacji, profilaktyki oraz filozofii, a także logiki z metodologią nauk.

II. Charakterystyka dorobku naukowego

1. Zestawienie liczbowe publikacji

Dr Krzysztof Wojcieszek opublikował po uzyskaniu stopnia doktora:

- 6 monografii,
- 8 publikacji zawierających materiały metodyczne lub scenariusze zajęć,
- 49 artykułów naukowych zamieszczonych w pracach zbiorowych,
- 3 hasła opublikowane w słownikach,
- 16 artykułów zamieszczonych w czasopismach punktowanych (z listy MNiSW),
- 7 artykułów zamieszczonych w czasopismach zagranicznych,
- 60 artykułów naukowych, a także popularno-naukowych zamieszczonych w czasopismach niepuktowanych.

W Scholar Google publikacje te są cytowane 85 razy, jednak wiele cytowań nie zostało w Scholar Google uwzględnionych, tak więc liczba cytowań jest zdecydowanie wyższa.

2. Zestawienie liczbowe udziału w konferencjach

Dr Krzysztof Wojcieszek czynnie uczestniczył w 19 konferencjach międzynarodowych, w tym w 9 poza granicami Polski (Szwecja, Litwa, Włochy, Holandia, Rosja, Portugalia) oraz w 10 konferencjach międzynarodowych organizowanych w Polsce. Uczestniczył także w 55 konferencjach naukowych o charakterze ogólnopolskim.

3. Główne kierunki badawcze

Trzeba podkreślić interdyscyplinarność badań naukowych Habilitanta, pozwalającą na twórcze, ale też i o wiele szersze podejście do wielu problemów.

Obszary pracy naukowej i zainteresowań Habilitanta można ująć w kilka nurtów:

- Rozwijanie metod dydaktyki filozoficznej i promocja edukacji filozoficznej jako ważnego elementu wychowania. W tym zakresie K. Wojcieszek podejmuje wiele problemów dotyczących sposobów nauczania, treści, kierunków filozoficznych, które mogą spełniać rolę prorozwojową dla współczesnego człowieka. Wypracował oryginalny warsztat metodyczny nauczania filozofii. Jego zdaniem edukacja filozoficzna musi dotyczyć spraw przeżywanych przez ludzi jako istotne dla ich

życia, zwłaszcza powinna być rozumiana jako przygotowanie do budowania relacji oraz tworzenia wspólnot. Pośród licznych publikacji dotyczących tej problematyki artykuł *Filozofia dla studentów zarządzania: dylematy dydaktyki*, zamieszczony w dziele pt. *Filozofia a zarządzanie*, wydanym w 2013 roku (T. Oleksyn - red.), został doceniony w ramach zespołowej nagrody przyznanej przez Rektora SGH w roku 2014.

- Podejmowanie problematyki dotyczącej antropologicznych uwarunkowań procesu uzależnienia się od alkoholu i innych substancji psychoaktywnych. Habilitant zaproponował bardzo ważną teorię procesu uzależnienia, uwzględniającą podstawy antropologiczne. Tutaj szczególne znaczenie ma tzw. *teoria rozpacz*. Rozpacz K. Wojcieszek zalicza do jednego z podstawowych czynników ryzyka, a wspólnotę do zasadniczych czynników chroniących. Teoria ta zawiera też ważne propozycje zatrzymywania procesu uzależnienia, interpretowanego jako swoista postać szerszego problemu – uwikłania w rozpacz. W 2005 roku K. Wojcieszek opublikował monografię pt. *Na początku była rozpacz... Antropologiczne podstawy profilaktyki*, W 2010 roku ukazała się inna ważna w tym zakresie publikacja pt. „*Człowiek spotyka alkohol*”, 2010). Także bardzo znany program profilaktyczny „Noe” zakładał, jako istotną przyczynę problemów alkoholowych kryzys wspólnoty oraz ludzkiej miłości. Wokół tego tematu powstało wiele publikacji. Tego typu ujęcie stanowi ważny wkład w rozumienie procesu uzależnienia, a zwłaszcza otwiera nowe, perspektywiczne możliwości oddziaływań terapeutycznych. Także analiza uwarunkowań dojrzałości osobowej ważnej w procesie budowania wspólnoty otwiera wiele nowych możliwości wykorzystania w pracach pedagogicznych.
- Interdyscyplinarne ujmowanie problematyki rodzicielstwa oraz znaczenia więzi w rodzinie. Habilitant podkreśla znaczenie silnej, rozumianej holistycznie, więzi z rodzicami jako najsilniejszego czynnika chroniącego przed uzależnieniami. Szczególne znaczenie ma tutaj analiza dwóch problemów - specyfiki rodzicielstwa w rodzinach alkoholowych oraz poszukiwania sposobów wzmacniania profilaktycznego wpływu rodziców. Temu tematowi K. Wojcieszek poświęcił wiele publikacji (m.in. w czasopismach: *Wychowawca*, *Medycyna Wieku Rozwojowego*, *Studia Philosophiae Christianae*, *Świat Problemów*, *Resocjalizacja Polska*) oraz wystąpień podczas konferencji, również międzynarodowych. Jako profilaktyk tworzył i prowadził ewaluację programów profilaktycznych dla rodziców, a także wspierał merytorycznie znany program „Szkoła dla rodziców i wychowawców”. Pracę z rodzicami Habilitant zalicza do najbardziej perspektywicznego kierunku profilaktyki problemów alkoholowych dzieci i młodzieży.
- Rozwijanie nowoczesnych metod oddziaływań profilaktycznych w kierunku zwiększania ich zasięgu i skuteczności oraz refleksja nad podstawami

pedagogicznymi profilaktyki problemów alkoholowych – zwłaszcza opracowanie metody krótkiej interwencji profilaktycznej w grupie (KIPG).

Od ponad 20 lat K. Wojcieszek opracowuje nowe metody profilaktyczne. Owocem tych prac jest stworzenie oryginalnej koncepcji profilaktyki oraz opracowanie programów profilaktycznych, które można nazwać „krótką interwencją profilaktyczną w grupie”. Dr Wojcieszek słusznie przyjmuje, iż nawiązanie i podtrzymywanie więzi w toku programu profilaktycznego jest warunkiem niezbędnym skutecznego oddziaływania wychowawczego. Bez osobowej relacji profilaktyka z członkami grupy biorącej udział w zajęciach nie można osiągnąć skuteczności w działaniach profilaktycznych. Z założenia programy profilaktyczne stworzone przez Krzysztofa Wojcieszka promują afirmację osób biorących udział w programie, a zaproponowany sposób pracy prowadzi do tego, że uczestnicy sami formułują główne przekazy profilaktyczne. Prace profilaktyczne dotyczą także ważnego aspektu - tworzenia wspólnoty. Ważnym problemem jest także modelowanie przez profilaktyka pożądaných zachowań u dzieci i młodzieży Tym zagadnieniom Habilitant poświęcił wiele ważnych publikacji.

Na szczególne docenienie zasługuje stworzenie programów, które dają możliwość bezpośredniej pracy psychoedukacyjnej z bardzo dużymi grupami uczestników (program „Noe” – warto podkreślić, że wokół programu „Noe” zawiązało się ogólnopolskie Stowarzyszenie Profilaktyczne). Trzeba także podkreślić opracowanie oryginalnej metody wykorzystującej dysonans poznawczy w pracy profilaktycznej (program „Korekta” - stosowany przez wiele lat w Wojsku Polskim, obecnie zaś w Policji). Na docenienie zasługuje także opracowanie strategii krótkich interwencji profilaktycznych w grupie w postaci serii programów profilaktycznych, w których autor uwzględnia metody narracyjne, aktywizację i angażowanie emocjonalne uczestników, a zwłaszcza stosuje metody strategii przekształcania błędnych przekonań normatywnych. Ważne jest także propagowanie naukowego podejścia do działań profilaktycznych (ewaluacja); zaproponowanie pierwszej polskiej wersji standardów programów profilaktycznych (wspólnie z Joanną Szymańską); propozycja zmiany paradygmatu profilaktycznego z tradycyjnego akcentowania wyników ewaluacji sumatywnej na akcentowanie wyników ewaluacji formatywnej. K. Wojcieszek odegrał jedną z najważniejszych ról w przejściu polskiej działalności profilaktycznej od spontanicznych działań profilaktycznych do działań opartych na interdyscyplinarnej wiedzy. Jego liczne publikacje w tym zakresie, na które powołuje się wielu naukowców oraz praktyków, przyczyniły się także do rozpowszechnienia wiedzy o skutecznych strategiach profilaktycznych, teorii czynników ryzyka i czynników chroniących czy wiedzy o roli ewaluacji.

III. Charakterystyka i ocena rozprawy habilitacyjnej

Ze swojego rozległego dorobku dr Krzysztof Wojcieszek – wskazał jako rozprawę habilitacyjną - publikację pt. *Optymalizacja profilaktyki problemów alkoholowych. Pedagogiczne implikacje grupowych interwencji krótkoterminowych* wydaną w 2013 roku (409 stron).

Punktem wyjścia tej publikacji są dotychczasowe długoletnie doświadczenia Autora w pracy profilaktycznej. Monografię tę można więc określić jako syntezę dotychczasowych analiz optymalnych kierunków rozwoju współczesnej profilaktyki problemów alkoholowych.

Publikacja ta przedstawia – jak czytamy w recenzji dr hab. Beaty Nowak - oryginalną, odmienną od wyznaczonych standardów koncepcję profilaktyki problemów alkoholowych, opierającą się na antropologicznych uwarunkowaniach pracy wychowawczej, nawiązującą do współczesnych realiów życia społecznego oraz zagrożeń związanych ze starzejącym się społeczeństwem. Badania z zakresu skuteczności profilaktyki – jak wskazuje na to sam Autor – są związane z poważnymi trudnościami – im bardziej profilaktyka jest skuteczna, tym bardziej społecznie „jest niewidoczna”.

We wprowadzeniu Autor, analizując wagę profilaktyki problemów alkoholowych, podkreśla potrzebę prowadzenia działań profilaktycznych we wszystkich grupach wiekowych, a nie jedynie z wdrażania programów dla dzieci i młodzieży.

W części I w punkcie 1. Autor przybliżył problem epidemiologii, który staje się wyzwaniem w podejmowaniu interwencji profilaktycznych. Punkt 1 ma tylko jeden podpunkt (1.1), co z punktu widzenia metodologii pracy nie jest poprawnym podziałem – powinno się wyodrębnić przynajmniej dwa podpunkty lub zrezygnować w ogóle z wyodrębnienia podpunktów. W punkcie 2. Autor wyjaśnia znaczenie terminów używanych w pracy, a także poziomów profilaktyki, modeli i teorii dotyczących podejmowanych działań profilaktycznych. Profilaktykę Autor ujmuje w sposób integralny, który zakłada konieczność uwzględnienia wielu aspektów oddziaływań wychowawczych oraz równocześnie zintegrowany – przyjmujący pewne wspólne aspekty działań profilaktycznych (skuteczne oddziaływania profilaktyczne w jednym, istotnym zakresie zapobiegają także działaniom ryzykownym w innym wymiarze życia). W tym punkcie Autor podejmuje próbę przeglądu współczesnych teorii profilaktycznych. Omawia modele oparte na teoriach biologicznych, psychospołeczne modele, wykorzystujące teorie przywiązania J. Bowlby'ego, teorie społecznego uczenia się A. Bandury, teorię uzasadnionego działania I. Ajzena oraz M. Fishbeina, teorie zachowań problemowych R. Jessor, teorię rezyliencji M. Ruttera oraz N. Garmazego, oraz teorię substancji torujących drogę D. Kandela. Jak sam Autor zauważa – jest to pewien eklektyzm w prezentacji różnego typu teorii przyjmujących różne założenia, jednak wyjaśnienie złożoności podejmowanego problemu nie jest możliwe przy przyjęciu jedynie którejś z tych koncepcji, każda z nich wnosi pewien ubogacający element, który Autor wykorzystuje w tworzeniu szczególnie ważnego modelu wzajemnych oddziaływań czynników ryzyka i czynników chroniących.

W 3. punkcie Autor określa cel wychowawczy profilaktyki skierowanej do młodszych grup wiekowych, podkreślając, iż obecnie konkurują ze sobą dwa podejścia wychowawcze - tradycyjne, w którym akcentuje się konieczność pełnej abstynencji dzieci i młodzieży, oraz propozycje treningu umiarkowanego używania alkoholu przez młodzież. K. Wojcieszek podaje argumenty obu stron, po czym proponuje nieco odmienną drogę, która akceptując cel tradycyjny, czyli abstynencję do uzyskania dojrzałości jako podstawę wychowania, jednocześnie sytuuje ją w odmiennym kontekście. Abstynencja jest ukazana jako konieczny trening odraczania gratyfikacji, a nie cel jako taki, zatem ostatecznie służy umiarowi. W tej części Autor podejmuje analizy pozytywnego wpływu zasady abstynencji stosowanej w harcerstwie, ukazując potencjał rozwojowy, jaki tkwi w tej postawie.

Poszukując genezy problemów alkoholowych Autor zwraca uwagę na presję wywieraną przez grupę rówieśniczą wykorzystującą obawę przed odtrąceniem i nagradzającą za lojalność oraz znaczenie emocjonalnego nagradzania i przynoszenia ulgi w sytuacjach doświadczania smutku. Autor określa je jako ważne tzw. „motywatory” sięgania po alkohol przez młodych ludzi. Podkreśla także znaczenie czynnika duchowego. W ujmowaniu tej problematyki istotną rolę odgrywa docenienie antropologii, szczególnie znaczenia wartości i relacji międzypersonalnych.

W części II Autor przedstawia istotę swojej propozycji profilaktycznej, czyli zastosowania krótkich interwencji profilaktycznych w grupie. Zwraca tutaj uwagę na sposób działania biznesu alkoholowego, który kształtuje postawy i zachowania konsumentów alkoholu poprzez krótkie, ujęte w pewien system formy przekazu (np. komunikaty reklamowe), które niejednokrotnie przybierają charakter wręcz marketingu zachowań ryzykownych. Autor stawia tu bardzo ważne pytanie o możliwość podobnego działania w profilaktyce. Ta część zawiera charakterystykę 9 programów stworzonych przez Autora w ciągu ponad 20 lat jego pracy, wykorzystujących m.in. koncepcję dysonansu poznawczego i metody perswazji. Pewien niedosyt budzi zaprezentowanie bardzo ważnej w całej koncepcji oddziaływań profilaktycznych teorii dysonansu poznawczego. Autor pewnie zakłada, że teoria ta jest powszechnie znana i doceniana (s. 116-120), a nie zawsze jednak tak jest. Dobra znajomość koncepcji dysonansu poznawczego jest tu szczególnie ważna, gdyż – jak sam Autor podkreśla – skuteczna praca profilaktyczna powinna prowadzić do zmiany błędnych przekonań, a to wymaga pracy także poprzez „generowanie dysonansu poznawczego” i umiejętność twórczego jego wykorzystania. K. Wojcieszek podkreśla także sprawność implementacji danego scenariusza działań profilaktycznych, zwłaszcza łatwość zastosowania, która staje się kluczowym kryterium oceny scenariuszy. Zaproponowane programy są atrakcyjne dla uczestników, akceptowane społecznie. Dotychczas za takie kryterium uważano udowodniony wpływ programu profilaktycznego na zmianę zachowań uczestników. W swojej oryginalnej koncepcji Autor pokazuje możliwość odmiennego stanowiska. Część ta zawiera przegląd wyników ewaluacji poszczególnych programów, wskazujące na ich skuteczność.

Ukazanie innowacji strukturalnych zastosowanych w autorskich programach, konstruktywne wykorzystanie dysonansu poznawczego, jaki przeżywają uczestnicy w

każdym typie interwencji profilaktycznej stanowi istotny, oryginalny wkład w wiedzę o skutecznym działaniu profilaktycznym. Tego typu podejście, które w literaturze światowej dopiero się rozwija, świadczy o prekursorskim wkładzie Autora w pogłębienie wiedzy dotyczącej profilaktyki.

W części III Autor poszukuje „profilaktycznego optimum”, podkreślając zwłaszcza konieczność uwzględnienia problematyki tworzenia wspólnoty podczas pracy profilaktycznej. Formułuję listę warunków, które umożliwiają skuteczność działań profilaktycznych na tle różnych systemów rekomendacji. Postuluje on pewne zmiany w podejściu do profilaktyki, zwłaszcza skierowanie się bardziej ku kształtowaniu całości kultury, niż wpływaniu na aktualne postawy i zachowania uczestników działań profilaktycznych. Ta część jest refleksją dotyczącą możliwości optymalizacji działań profilaktycznych w zakresie problemów alkoholowych, w kierunku ich rosnącego zasięgu społecznego i zwiększania wpływu.

Przedstawiona monografia ma charakter interdyscyplinarny. Przeprowadzone w niej liczne analizy są pogłębione i wielowarstwowe. Autor przekonująco ukazuje, że punkt wyjścia skutecznej profilaktyki wymaga uwzględnienia wielu perspektyw – nie tylko psychologicznej, pedagogicznej, ale także antropologicznej. Ogromną wartością publikacji jest plastyczny i komunikatywny język. Autor posługuje się nieraz zaskakującymi sformułowaniami, ale także dzieli się swymi bogatymi doświadczeniami, osiągniętymi w toku długoletniej pracy pedagogicznej i wdrażania stworzonych przez siebie programów, zbudowanych na interdyscyplinarnej wiedzy.

Można dyskutować nad tym, czy wskazana publikacja jako rozprawa habilitacyjna nie powinna mieć charakteru ściśle naukowych rozważań, bez prezentacji samych programów i ich omówienia. Podniesiony problem nie jest zarzutem, ale kwestią dyskusyjną. W sumie trzeba podkreślić, że publikacja ta jest twórcza i krytyczna, nowatorska i odkrywczą. Inwencja merytoryczna dr Krzysztofa Wojcieszka nie podlega dyskusji. Nikt bowiem dotąd nie przedstawił tak wieloaspektowego i integralnego opracowania zagadnień i propozycji oddziaływań profilaktycznych.

IV. Współpraca krajowa i międzynarodowa

Habilitant współpracuje z wieloma uczelniami wyższymi - Akademią Pedagogiki Specjalnej, Katolickim Uniwersytetem Lubelskim, Papieskim Wydziałem Teologicznym w Warszawie, Uniwersytetem Jagiellońskim, Uniwersytetem im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, z Uniwersytetem Łódzkim, z Uniwersytetem Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie, Uniwersytet Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy, z Wyższą Szkołą Ekonomii i Innowacji w Lublinie, wygłaszając liczne wykłady odczyty i prelekcje, aktywnie uczestnicząc w sympozjach organizowanych przez te placówki naukowe. Jako jeden z najbardziej cenionych profilaktyków jest bardzo proszony z referatem na różnego typu konferencje w kraju i poza granicami Polski. Brał czynny udział w wielu konferencjach, w tym wielu międzynarodowych.

Już w czasie studiów w 1980 roku Krzysztof Wojcieszek przebywał na miesięcznych praktykach na Wydziale Biologii Uniwersytetu w Jenie.

W latach 1991-1992 Habilitant podjął współpracę w ramach projektu polsko-irlandzko-brytyjskiego (szkockiego): ECOS Grant 1992 EA/EB Project 92.EA48. DUBLIN. Był to wspólny projekt trzech miast: Łodzi, Glasgow i Dublina, mający na celu doskonalenie rozwiązań problemów alkoholowych. W tym okresie K. Wojcieszek zapoznawał się z światowymi trendami w dziedzinie profilaktyki oraz z najbardziej skutecznymi technologiami organizowania profilaktyki alkoholowej współtworząc równocześnie tzw. polski model rozwiązywania problemów alkoholowych przy współpracy z Jerzym Mellibruda oraz Państwową Agencją Rozwiązywania Problemów Alkoholowych – PARPA. W ramach tego projektu badawczego Habilitant brał udział w konferencjach organizowanych pod auspicjami WHO i UE, a także w konferencji w Glasgow.

W latach 1997–1999 K. Wojcieszek brał udział w pracach ENLAPRE (*European Network for Local Alcohol Prevention Research and Evaluation*) i w pracach Biura Europejskiego WHO, włączając się w prace ENLAPRE oraz biorąc udział w dwu konferencjach w Malmö w Szwecji oraz w Porto w Portugalii. Podczas konferencji w Malmö - *The First European Symposium on Community Action Programmes to Prevent Alcohol Problems*, 4-6.12.1997 – podkreślono znaczenie polskich rozwiązań profilaktycznych, w których tworzeniu uczestniczył K. Wojcieszek, jako najnowocześniejszych w skali światowej. W 1999 roku Habilitant uczestniczył w sympozjum w Porto - *European Symposium on Community Action to Prevent Alcohol Problems „Youth, Community and Alcohol Related Problems”*.

W latach 2006 do 2009 K. Wojcieszek brał udział w pracach Fundacji IDENTÉ. Rzym – Warszawa, które zaowocowały włączeniem się w prace środowiska o zasięgu światowym – Fundacji IDENTÉ, działającej głównie w Stanach Zjednoczonych, Ekwadorze, Hiszpanii, Niemczech i we Włoszech. W ramach tej współpracy K. Wojcieszek uczestniczył w Międzynarodowym Kongresie w 2006 roku w Rzymie, gdzie wygłosił referat: „*Sources of desperation as sources of narcotic problems*”, Metaphysics, III World Congress, Roma, 6-9.06.2006, Rzym (Włochy) oraz w międzynarodowej konferencji, gdzie także wygłosił referat „*Why and how teach metaphysics? Thomas Aquinas point of view and contemporary teaching experiences and rules*”, Metaphysics 2009, Fourth World Conference Rome November 5-7, 2009, Rzym (Włochy), 5-7.11.2009. Uczestniczył też w międzynarodowej konferencji w Warszawie 8.04.2010, gdzie wygłosił referat pt.: „*Semenenko, Rielo, Gogacz – are they heralds of the new epoch?*”, „*Philosophy within Theology and Mystics – historical basis and modern approach*”, Warszawa, 8.04.2010.

W latach 2011-2013 dr Krzysztof Wojcieszek brał udział w pracach międzynarodowego ruchu EMCAPP (*European Movement for Christian Anthropology, Psychology and Psychotherapy*), zajmując się zagadnieniami profilaktyki. Uczestnicy EMCAPP muszą wykazać się dorobkiem profesjonalnym akceptowanym merytorycznie przez inne środowiska zawodowe. Owocem tych zaangażowań był m.in. udział w 2011 roku konferencji w

Moskwie z referatem pt. „*Nature of desperation*”, X Symposium of the European Movement for Christian Anthropology, Psychology and Psychotherapy (EMCAPP).

Na szczególne podkreślenie zasługuje zaangażowanie w prace Europejskiego Towarzystwa Badań nad Profilaktyką (EUSPR). K. Wojcieszek uczestniczył w I Konferencji EUSPR w Amsterdamie 10.11.2010 roku. Został wybrany pierwszym prezesem Towarzystwa, uczestniczy w jego pracach, bierze czynny udział w konferencjach międzynarodowych w Portugalii, Krakowie i Paryżu.

(Komunikaty: *Brief Intervention for Prevention in the Group – the Polish Experience*, II International Conference and Members Meeting EUSPR “Synergy in prevention and health promotion: individual, community and environmental approaches”, 8-9. 12.2011, Lizbona, “*The Taste of Life Debate*” – A New Program for Legal Highs Use Among Students – Results of the Formative Evaluation, *Is alcohol abstinence a good proposal for adolescents?*, III International Conference and Members Meeting EUSPR “Common risk and protective factors, and the prevention of multiple risk behaviours”, 6-7.12.2012, Kraków; *Evaluation of „Korekta” alcohol prevention program in young policemen group*, Paryż, listopad 2013.

Praca w ramach Towarzystwa umożliwiła współpracę z wybitnymi specjalistami z zakresu profilaktyki z Liverpoolu, Oxfordu, Sztokholmu, Mediolanu. Towarzystwo to promuje badania profilaktyczne zabiegając o ich wysoki poziom metodologiczny.

W latach 2012-2014 Habilitant uczestniczył w polsko-szwajcarskim projekcie KIK/68 (Swiss Contribution): „*Profilaktyczny program w zakresie przeciwdziałania uzależnieniu od alkoholu, tytoniu i innych środków psychoaktywnych*” koordynowanym przez Główny Inspektorat Sanitarny, a finansowanym przez rząd polski i szwajcarski.

VIII. Działalność w zakresie popularyzowania wiedzy dotyczącej profilaktyki

Opracowane przez dr K. Wojcieszka programy profilaktyczne („Noe”, „Przygotowanie do profilaktyki domowej”, „Debata”, „Korekta”, „Szlaban”, „Sprzedawcy”, „Smak życia czyli debata o dopalaczach”) są powszechnie znane, cenione i stosowane w wielu środowiskach, głównie w szkołach, ale także w wojsku czy policji.

Szczególnie ważną formą działalności w zakresie popularyzowania wiedzy jest wygłaszanie referatów dla rodziców, nauczycieli, wychowawców dotyczących profilaktyki. Dr K. Wojcieszek wskazuje tutaj 46 ogólnopolskich wykładów, które wygłosił przede wszystkim na zaproszenie: Departamentu Doskonalenia Nauczycieli Ministerstwa Edukacji Narodowej, Departamentu Strategii i Reformy Edukacyjnej MEN, Centrum Doskonalenia Nauczycieli, Komisji Sejmowych, Krajowego Biura ds. Przeciwdziałania Narkomanii, Poradni Psychologiczno-Pedagogicznych i Wydziałów Oświaty wielu miast.

VIII. Praca dydaktyczna

Dr Krzysztof Wojcieszek prowadzi wykłady i ćwiczenia m.in. z metodyki oddziaływań profilaktycznych i resocjalizacyjnych, z problematyki patologii społecznych, z poradnictwa i

używania alkoholu przez różne grupy odbiorców, szczególnie dzieci, młodzież i młodych dorosłych.

W zaprezentowanej działalności naukowo-badawczej, dydaktycznej i popularyzatorskiej doktora Krzysztofa Wojcieszka można dostrzec osobę aktywnie zaangażowaną w prace naukowe z zakresu profilaktyki. Lektura dorobku budzi uznanie ze względu na wartości merytoryczne i formalne wniesione do badań nad profilaktyką. Rozprawa habilitacyjna jest pierwszym opracowaniem, które w całościowy sposób przybliży optymalizację profilaktyki problemów alkoholowych, stanowi odczytanie współczesnych wyzwań wobec zagrożeń płynących ze strony uzależnień. Rozprawa ta stanowi istotny wkład w rozwój profilaktyki. Habilitanta znamionuje dobre przygotowanie naukowe i warsztatowe, zdolność twórczego myślenia, logiczność i spójność w prowadzeniu analiz badawczych. Jego badania są nowatorskie. Dlatego stwierdzam, że p. dr Krzysztof Wojcieszek posiada kwalifikacje do prowadzenia samodzielnej pracy naukowej i zasługuje na przyznanie mu stopnia doktora habilitowanego nauk społecznych w zakresie pedagogiki.

